

Goed Nieuwsbrief

Nr. 140

september 2026

De Goed Nieuwsbrief is een uitgave van Roelof Tichelaar en heeft als doelstelling:

- de verspreiding van christelijke spiritualiteit
- het informeren over geestelijke hulpverlening en weerbaarheid
- het aankondigen van nieuwe ontwikkelingen, lezingen en boeken

Voor meer informatie op internet: www.roeloftichelaar.nl

Instagram: www.instagram.com/roeloftichelaar

Heb je de Goed Nieuwsbrief van iemand anders doorgestuurd gekregen en wil je deze in de toekomst ook zelf ontvangen, of stel je de ontvangst niet langer op prijs, stuur dan een e-mail naar: info@roeloftichelaar.nl.

Je kunt ook schrijven naar: Roelof Tichelaar, Schutstraat 112, 7901 EH Hoogeveen.

En bellen mag natuurlijk ook: (0528) 320701.

Het overnemen van de inhoud mag, maar dan graag met bronvermelding.

Ken je mensen die mogelijk geïnteresseerd zijn in deze Goed Nieuwsbrief, stuur hem gerust door!

Alle eerder verschenen edities van de Goed Nieuwsbrief zijn te vinden op www.roeloftichelaar.nl

Inhoud:

Beste mensen	2
Christenvervolging in Nederland	3
Inspiratie	6
Gebod	6

Beste mensen

Van harte welkom in deze nieuwsbrief en fijn dat je die weer hebt geopend. De vakantie zit erop, hoewel het voor mij niet echt vakantie is geweest. Al aan het begin van mijn vakantie overleed mijn moeder op 87-jarige leeftijd.

Sinds 3 maanden had ze eindelijk een eigen plekje in een verzorgingshuis waar ze het naar de zin had. Het kostte veel moeite om haar daar te krijgen, omdat onze verzorgingsstaat intussen zo ondermijnd is dat je op sterven na dood moet zijn om voor langdurige zorg in aanmerking te komen. Een schande.

En net nu ze het weer wat naar de zin had, werd ze getroffen door een herseninfarct en kort daarna door een tweede.

Maar juist in die zware dagen ontving ze een groot geschenk van troost. Nadat ze in gedachten een stil gebed naar boven had gezonden, zei ze opeens tegen mijn broers (die op dat moment bij haar op bezoek waren) dat ze wat zag. ‘Wat zag je

dan?’ vroeg Jan. ‘Een prachtige grote poort die open staat,’ antwoordde ze opeens heel duidelijk. De arm die ze daarvoor amper kon optillen, ging moeiteloos de lucht in. Wat een geschenk is zo’n beeld. En we weten nu ook dat ze intussen door deze poort is gegaan. Daarachter is die mooie wereld waar geen tranen meer zijn, geen moeite en verdriet, geen zware lasten en onrechtvaardigheid, geen ellende meer. Daar is vrede. Daar is het Licht.

Net als bij mijn vader anderhalf jaar geleden, heb ik ook deze keer de afscheidsdienst voor mijn rekening mogen nemen en heb ik hierover mogen vertellen. ‘Wat zouden we toch moeten zonder geloof?’ zei ma regelmatig. En inderdaad: ons geloof brengt ons in de hemel, waar we één zijn met Christus.

Aan het eind van mijn vakantie overleed na een kort maar heftig ziekbed ook onze vriendin Karina, de lieve vrouw van onze vriend Senny. Ze is maar 50 jaar geworden. Het was een waardig maar pijnlijk afscheid. Senny blijft met zijn twee dochters achter. We zijn onder de indruk van de kwetsbare kracht, het vertrouwen en de moed die zij (en ook Karina tot het einde toe) ons hebben laten zien en zijn in gedachten bij hen. We bidden voor hen. Voor de tekst op de rouwkaart had Karina gekozen voor Psalm 139: 5: ‘*Gij legt Uw hand op mij*’. Zij vertrouwde op Gods hand en dit is voor iedereen een grote troost.

In deze editie deel ik het verhaal over de ontmoeting met een christen uit een islamitisch land (om veiligheidsredenen noem ik noch zijn land van herkomst, noch zijn naam). Hij had veel te vertellen; het was een bijzondere ontmoeting die duidelijk niet op toeval berustte. Dat heb je soms, dat je duidelijk voelt dat iets niet zomaar gebeurt, maar dat er een diepere bedoeling achter zit. Meer hierover in het hoofdartikel van deze uitgave.

Verder weer een geïnspireerde tekst en een gebed als afsluiting. Ik wens je veel leesplezier en inspiratie toe.

Roelof Tichelaar

Christenvervolging in Nederland

In een eerdere editie heb ik al eens stilgestaan bij christenvervolging in landen als Nigeria, wat overigens nog steeds volop gaande is. Op de website van Open Doors wordt hier het volgende over gezegd:

Nigeria gaat gebukt onder extreem geweld tegen christenen. Ook op de nieuwste Ranglijst Christenvervolging haalt het land de maximale score voor geweld. Militante islamitische groepen zoals Boko Haram, de Islamic State in West Africa Province (ISWAP) en Lakurawa zaaien dood en verderf. Militante Fulani-herders vallen boerengemeenschappen aan, waarbij huizen in brand worden gestoken, oogsten worden vernietigd en land wordt ingepikt.

Nigeria kent al jarenlang het hoogste aantal christenen dat om hun geloof is gedood. In de meest recente onderzoeksperiode gaat het om 3.490 dodelijke slachtoffers, 72 procent van het totaal aantal vermoorde christenen. Vaak worden gelovigen op gruwelijke wijze om het leven gebracht. (*Bron: www.opendoors.nl*)

Gelukkig is de situatie in Nederland niet zo heftig. Maar toch voelen christenen uit moslimlanden zich ook lang niet veilig als ze naar ons land gevlucht zijn. Dat bleek onder andere uit een bijzondere ontmoeting die Dieta en ik een tijdje geleden hadden.

We lieten ons hondje uit in Hogeveen, toen er plotseling een man naar ons toe kwam fietsen. Hij sprak Engels en vroeg of wij wisten waar de katholieke kerk was. We raakten aan de praat en hij vertelde dat hij een vluchteling was die uit een moslimland kwam. Hij verbleef in het AZC in Hogeveen.

‘Je bent dus christen,’ zei ik. Hij vertelde dat hij inderdaad vijftien jaar geleden christen was geworden. Maar dit had grote gevolgen voor hem; hij werd door zijn familie, vriendenkring en heel zijn omgeving verstoten. Die waren namelijk moslim en zij duldden het niet dat hij christen was geworden. Het heeft er zelfs toe geleid dat hij daar mishandeld en gemarteld is en daarom kon hij niet anders dan vluchten. Via vele omzwervingen, gevangenschap en martelingen kwam hij uiteindelijk in Nederland, in Ter Apel, terecht. En van daaruit was hij overgeplaatst naar het AZC in Hogeveen.

Hoewel je er in de media maar weinig over hoort, komen er langs allerlei andere kanalen steeds meer verontrustende berichten naar buiten hoe het er in de asielzoekerscentra aan toe gaat: criminaliteit, bedreiging, mishandeling, prostitutie en drugshandel vormen geen uitzondering. Het personeel dat er werkt mag hier niets over naar buiten brengen, omdat men bang is dat Nederlanders hiertegen in verzet komen. Dit is niet logisch, want het is immers ons belastinggeld dat hiervoor gebruikt wordt. Waarom is men niet meer transparant over hoe het er daar aan toe gaat?

Wel maakte het Reformatorisch Dagblad melding van de bedreiging en mishandeling van Syrische christenen door moslims. Dit artikel beschreef vier Syrische mannen in het AZC Vlissingen die zich hadden laten dopen tijdens een kerkdienst in Goes. Volgens het Reformatorisch Dagblad en betrokkenen werden zij daarna door medebewoners met een islamitische achtergrond bedreigd en geïntimideerd. Er werd melding gemaakt van bedreigingen via WhatsApp en voicemail, fysieke intimidatie en een incident waarbij volgens betrokkenen een ijzeren staaf tegen de keel van een van de mannen werd gedrukt. (*Bron: Reformatorisch Dagblad 21 mei 2026*)

Immigranten die zich hieraan schuldig maken en de christelijke identiteit overduidelijk willen vernietigen, moeten ogenblikkelijk worden gearresteerd en definitief het land én Europa

worden uitgezet. Laat ze naar één van de vele islamitische landen gaan om asiel aan te vragen. Ze horen in ieder geval niet in Nederland thuis.

Terug naar onze ontmoeting. Eén van mijn eerste vragen aan deze man was dan ook: ‘Hoe is het leven voor jou als christen in een asielzoekerscentrum in Nederland?’

Zijn antwoord was onthutsend, maar voor mij ook bevestigend: ‘Ik voel me helemaal niet veilig en ben bang. In mijn eigen land moest ik vluchten omdat ik christen ben, maar hier moet ik mijn christelijk geloof ook angstvallig verbergen, om te voorkomen dat ze me wat aandoen. Als christen bevind ik me opnieuw tussen moslims die niet accepteren dat ik christen ben. De meesten zijn trouwens helemaal geen vluchteling, maar zijn gelukszoekers die zich bovendien niet aan de regels houden. Ik hoor ze voortdurend in het Arabisch praten over seks en geld. Ze hebben geen respect voor de mensen die hen liefdevol opvangen. Er wordt volop in drugs gehandeld en er is vaak sprake van geweld. Ik ben doodsbang...’

Ik vertelde hem dat wij ook christen zijn en stelde voor dat we met hem mee zouden lopen naar de betreffende kerk. Al wandelend vertelde hij over de lange en moeizame weg die hij had afgelegd. ‘Ik heb één goede vriend en die woont in Libanon,’ zei hij. ‘Hier heb ik niemand en ik voel me onveilig.’

We hebben hem vervolgens gevraagd met ons mee naar huis te gaan om een kopje koffie te drinken. Hij benadrukte dat hij niet lastig wilde zijn, maar na enig aandringen bleek toch dat hij eigenlijk dolgraag op onze uitnodiging inging. We hebben onze telefoonnummers uitgewisseld en afgesproken contact met elkaar te blijven houden. Hij stelde voor dat hij een keer voor ons zou gaan koken. En daar hebben we hem aan gehouden. Intussen komt hij wekelijks bij ons over de vloer. Hij beschouwt ons als familie en is ontzettend blij met onze ontmoeting. ‘God heeft jullie op mijn pad gebracht,’ benadrukt hij telkens weer.

Mensen die hier als vluchteling komen, hebben zich aan de Nederlandse wet te houden. Je mag van hen toch verwachten dat ze zich gedragen en dankbaar zijn? Misdragen ze zich en vallen ze andere mensen lastig, dan zouden zij tot het moment van uitzetting vastgezet moeten worden. Wie christenen bedreigt of op andere manieren de wet overtreedt, moet het land uitgezet worden. En als de Nederlandse wet of internationale verdragen hier een belemmering in vormen, dan zullen die aangepast moeten worden. En wel heel snel. Het helpen van onze naasten hoort niet ten koste te gaan van onszelf. *Heb uw naast lief als uzelf* houdt in dat dit in balans hoort te zijn en we dus ook van de ander dankbaarheid moet kunnen verwachten voor de hulp die we bieden.

Maar er is in ons land sprake van een handhavings- en gezagscrisis. We laten vanuit onze barmhartigheid over ons heen lopen, en tonen vanuit de politiek geen daadkracht in gezag.

Dat bleek ook uit het volgende voorbeeld. Enige tijd geleden zag ik op tv een interview met een man van de vakbond FNV. Hij was buschauffeur in de regio ter Apel en Emmen, en sprak mede namens zijn collega's die hele nachten wakker liggen door het geweld en het grensoverschrijdende gedrag dat ze te verduren hebben, met name op de lijn tussen Ter Apel en Emmen. Al vaker kwam dit in het nieuws en er was een moment dat de busmaatschappij besloot om de asielzoekers maar gratis te laten reizen, omdat er zoveel geweld plaatsvond omdat ze niet voor hun kaartje wilden betalen. Dat is de omgekeerde wereld en als docent weerbaarheid moet ik hierop reageren. Buschauffeurs worden bespuugd, bedreigd en geslagen. Sommige passagiers staan in de bussen te urineren. Een oplossing wordt niet geboden of is slechts een lapmiddel, enerzijds door politieke keuzes en anderzijds door een onderbezetting van politie en boa's, waar trouwens ook een politieke keuze aan ten grondslag ligt. De oplossing kan eenvoudig zijn: wees duidelijk in waar de grenzen liggen, en handhaaf deze grenzen. Zet een paar gewapende politiemensen in de bus en arresteer een ieder die zich misdraagt. Zet die vast totdat de uitzetting volgt. Is dit hard? Nee, dat is rechtvaardig en

noodzakelijk om de orde in ons land te handhaven. Want hoe is het mogelijk dat je je als vluchteling zo asociaal gedraagt? Wat zou jij doen als dit in je huis zou gebeuren? Zou je het tolereren vanuit een gevoel van barmhartigheid? Of zou je een grens stellen?

Dat laatste is nodig. Gebeurt dit niet, dan zal de orde in de samenleving steeds verder worden ondermijnd. Hoe is het mogelijk dat een christen zich in ons land niet veilig voelt door tuig dat zich moslim noemt en die hier te gast zijn? Juridisch worden niet alle wegen bewandeld die mogelijk zijn, en volgens mij wordt dit ingegeven door politieke correctheid of gewoon door een slappe instelling, die uiteindelijk alleen maar tot meer geweld zal leiden. De echte vluchteling voelt zich niet veilig en het tuig kan gewoon z'n gang gaan. Zo is de situatie op dit moment en dat moet anders.

Momenteel werk ik aan mijn volgende boek: *'Weerbaar christen zijn'*, een onderwerp dat op dit moment hoge prioriteit heeft en dat nodig belicht moet worden. In dat boek staat de tempelreiniging door Jezus centraal. Hij laat de kracht van de goede agressie zien waarmee Hij de tempel bevrijdt van veehandelaren en geldwisselaars. Hij slaat ze naar buiten en gooit hun tafels om. Hij schept ruimte voor God. Maar wij zijn die tempel en we zullen onze grenzen goed moeten bewaken, anders raken wij en onze samenleving in verval.

Vrijheid van godsdienst is een groot goed. Of je nu christen, moslim, boeddhist, hindoe of wat dan ook bent: zolang je anderen respecteert en je geloof niet aan anderen opdringt, is er geen probleem. En uiteraard heb ik geen enkel probleem met vredelievende moslims.

Onze vriend zei nadrukkelijk: 'Ik wil een goed mens zijn, ook voor de moslims. Ik hou van alle mensen.' Ik ben het van harte met hem eens. Maar de hele situatie doet mij sterk denken aan die mooie uitspraak van Anselm Grün:

'Zolang onze liefde niet door agressie bevrucht wordt, zal zij krachteloos blijven.'

Beseffen we goed wat hiermee gezegd wordt? Over welke agressie heeft hij het hier? Moeten we ons dan agressief gaan gedragen? Nee. Maar wij moeten de goede agressie zien als de vuurkracht van onze ziel waarmee we grenzen stellen, de orde handhaven en de rechtvaardigheid bewaken, zodat zwakke en kwetsbare mensen in onze samenleving worden beschermd tegen mensen die geen liefde in zich hebben, maar meedogenloos zijn. Desnoods met harde hand. Als we de goede agressie niet gebruiken, zal de liefde krachteloos worden. Onze vriend is daar een triest voorbeeld van. Deze mensen moeten beschermd worden. Ook dat wordt van ons als christenen gevraagd...

Inspiratie

‘De verandering in de wereld begint bij het bewustzijn. Door dit bewustzijn te verspreiden, zullen steeds meer mensen bewust worden. En via de bewustwording zal dit moeten worden omgezet in daadkracht.

Er is veel onrechtvaardigheid in de wereld. Rechtvaardigheid is een kenmerk van Mijn Geest. Daarom zal het bewustzijn van de rechtvaardigheid moeten worden uitgedragen. Rechtvaardigheid wil zeggen dat iedereen recht wordt gedaan en beschermd zal worden tegen onrecht dat hen door anderen wordt aangedaan.

Wie vanuit Mijn Geest leeft, zal van binnenuit de rechtvaardigheid nastreven. Daar is geen uiterlijke wet voor nodig die hen hiertoe dwingt.

Maar degenen die nog in duisternis wandelen, zullen krachtig beteugeld moeten worden om niet de hele sfeer van de aarde te vergiftigen.’

Gebed

*Lieve God,
Schenkt U ons de wijsheid en de kracht
om over de rechtvaardigheid op aarde te waken.
Dat krachteloosheid en gelatenheid, lafheid en angst
plaats mogen maken voor liefde, kracht en moed.
Dat we de zwakkeren in onze samenleving mogen beschermen.
Want zij bevinden zich als schapen onder de wolven;
zij hebben onze bescherming nodig.
Wij zijn de handen en voeten van Christus
en zullen ons door Zijn Geest moeten laten gebruiken
om een volgeling van Hem te kunnen zijn.
Geef ons de kracht en moed om ons uit te spreken
tegen het onrecht in de wereld.
Amen*